

Arrest

nr. 183 360 van 6 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 oktober 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die *loco* advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 10 maart 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 9 september 2016 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10/03/2016 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 10/03/2016 gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde dhr. A. C., S. (RR ...), geboren op 21/08/1977 van Spaanse nationaliteit.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het fond van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ... ' Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- Woonbewijis met historiek adressen van de Stad Antwerpen enkel van de referentiepersoon, brieven allerhande alsook facturen en bewijs van dringende medische hulp waaruit blijkt dat betrokkene op het adres van zijn broer werd aangeschreven. Geen van deze bewijsstukken gaat over gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine en zijn dus niet relevant om het bewijs te leveren dat betrokkene, van in het land van herkomst of origine, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

- verklaring ondertekend door A. A. en een ander document ondertekend door zijn echtgenote K. P. dd 17/03/2016 waarin is opgenomen dat hun beide zoons op hetzelfde adres in Pakistan wonen alsook een uitprint met de titel 'Family registration Certificate' waarin staat dat zowel vader als beide zoons familie zijn van elkaar en twee geboorteaktes. Vooreerst wat betreft de verklaring dat zij allen hetzelfde adres hebben in Pakistan, deze verklaring kan niet als bewijsstuk worden weerhouden gezien uit het dossier blijkt dat beide personen reeds jarenlang (illegaal) in België verblijven. Verder wat betreft het familieregister. Dat betrokkenen broers zijn wordt niet betwist, dat vindt immers ook steun in de geboorteaktes.

- 'Receiving Application T. SB. K.', dat de heer Z. A. geen eigendommen bezit. dd 19/03/2016. Echter dit document zegt niets over eventuele inkomsten die betrokkene had in het land van herkomst voorafgaandelijk aan zijn komst naar België. Bijgevolg werd met dit document niet afdoende aangetoond dat betrokkene effectief onvermogen is. Bij gebrek aan bewijs dat de referentiepersoon geld (of andere) heeft overgemaakt aan betrokkene in het land van herkomst, kan niet worden gesteld dat betrokkene reeds ten laste was van in het land van herkomst of origine.

Kortom, aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, noch dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te kunnen uitoefenen Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van minderjarige kinderen of enige medische problemen is hier nergens sprake. Verder wat betreft zijn familiale/gezinssituatie blijkt dat betrokkene wel degelijk nog familie heeft in het land van herkomst (zijn ouders) Onafgezien van het feit van zijn broer in België verblijft, is betrokkene een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een eigen gezins- en familiaal leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine. Nergens uit het dossier blijkt het tegendeel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 47/1 en 47/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij licht het eerste middel toe als volgt:

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt." (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen {cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624}." (R.v.V. 28 mei 2009, nr. 28.074)

Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van 'andere familieleden van een burger van de Unie':

"1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ; 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; 3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

In casu is het 2° punt relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Deze artikelen zijn een gevolg van de omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38.

Het arrest-Rahman van het Europese Hof van Justitie d.d. 05.09.2012 verduidelijkt de bedoeling van die Richtlijn en de erin gebruikte begrippen:

<http://curia.europa.eu/iuris/document/document.isf?text=&docid=126362&pageIndex=0&doclang=NL&m ode=lst&dir=&occ=first&part= 1 &cid=393016>

"21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt" in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinéa, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinéa, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om 2 een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn. zoals de mate van

financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24. Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht" in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een mime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt" en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven."

De advocaat-generaal schreef in zijn conclusie in dit dossier het volgende advies (<http://curia.europa.eu/iuris/document/document.isf?text=&docid=121041&pageIndex=0&doclang=NL&mode=lst&dir=&occ=first&part=l&cid=393016>):

"35. Ten tweede heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen van deze richtlijn op teleologische en nuttige wijze dienen te worden uitgelegd. Gelet op het doel ervan. In dit verband zij benadrukt dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 is ingegeven door twee elkaar aanvullende doelstellingen.

36. De eerste doelstelling van deze bepaling is het vergemakkelijken van het vrije verkeer van de burger van de Unie. In punt 1 van de considerans van richtlijn 2004/38 wordt eraan herinnerd dat het burgerschap van de Unie iedere burger van de Unie, binnen de beperkingen van de verdragen en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten verleent. Uit dit oogpunt wordt het recht op gezinshereniging beschouwd als het logische gevolg van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, uitgaande van het idee dat deze kan worden ontmoedigd om vrij van de ene lidstaat naar de andere te reizen indien zijn familieleden niet met hem mee kunnen reizen. De gezinshereniging wordt dus op indirecte wijze „bij ricochet" beschermd. wegens de afbreuk die zou kunnen worden gedaan aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

37. Uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt dat de tweede doelstelling van artikel 3, lid 2, van de richtlijn het bevorderen van de eenheid van het gezin is. Het verkeer van de familieleden van de burger van de Unie wordt dus niet uitsluitend beschermd als afgeleid recht van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, aangezien het tevens wordt beschermd via het recht op de handhaving van de eenheid van het gezin in ruime zin.

38. Ten derde heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen waarin een fundamenteel beginsel verankerd is, zoals het vrije verkeer van personen, ruim moeten worden uitgelegd en dat aan deze bepalingen in geen geval hun nuttig effect mag worden ontnomen. De beperkingen van de vrijheid van verkeer moeten volgens het Hof daarentegen restrictief worden uitgelegd.

(...)

75. Volgens mij moet dit recht niet worden voorbehouden aan de meest nauw verwante familieleden. Hoewel artikel 8 EVRM alleen het recht op eerbiediging van een „bestaand" gezinsleven waarborgt, en op het specifieke gebied van de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen is geoordeeld dat het begrip familie tot het „kerngezin" dient te worden beperkt, hanteert het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de regel evenwel een ruime opvatting van het gezinsleven, die wordt gekenmerkt door elementen, rechtens en feitelijk, waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat, zodat bijvoorbeeld de band tussen grootouders en kleinkinderen of tussen broers en zussen (EHRM, arrest Moustaqim/België van 18 februari 1991, serie A nr. 193) als gezinsleven kan worden beschouwd. Ook een de facto relatie waarin geen sprake is van enige verwantschap, is als „gezinsleven" aangemerkt.

(...)

87. Met zijn vierde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of aan de in artikel 3, lid 2, sub a, van de richtlijn gestelde voorwaarde van afhankelijkheid van de burger van de Unie moest zijn voldaan kort voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde.

88. Om te beginnen herinner ik eraan dat, overeenkomstig het in punt 39 van onderhavige conclusie genoemde beginsel en de wijze waarop de verwijzing naar het recht van de lidstaten mijns inziens dient te worden uitgelegd, de in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn gebruikte begrippen om de begunstigden ervan te bepalen, autonoom en uniform moeten worden uitgelegd.

89. Aangezien die bepaling van toepassing is op alle familieleden die „ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie", ben ik met de Commissie van mening dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de situatie van personen „ten laste" en die van personen die bij de burger van de Unie „inwonen".

90. Hoewel het mij vanzelfsprekend lijkt dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat verblijft. ben ik niettemin van mening dat een familielid „ten laste" niet van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 kan worden uitgesloten op grond dat hij niet in dezelfde staat heeft verbleven als de burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij wie hij zich wenst te voegen. Deze opvatting berust op gronden die verband houden met de tekst en het doel van de richtlijn alsook met de rechtspraak van het Hof.

(...)

102. Met zijn vijfde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of de lidstaten de binnenkomst en het verblijf van een ander familielid afhankelijk mogen stellen van bijzondere voorwaarden inzake de aard of de duur van de in artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde afhankelijkheid.

(...)

105. Een lidstaat kan in beginsel voor de verkrijging van een recht van binnenkomst en verblijf dus bijzondere voorwaarden stellen om te waarborgen dat het om een werkelijke, effectieve en duurzame relatie van afhankelijkheid gaat.

106. Deze voorwaarden dienen evenwel het doeltreffendheidsbeginsel te eerbiedigen. hetgeen impliceert dat zij niet aldus zijn ingericht dat zij het nagenoeg onmogelijk maken om de aan het recht van de Unie ontleende rechten uit te oefenen. De door de lidstaten gestelde voorwaarden mogen de binnen de werkingssfeer van die bepaling vallende personen dus niet de facto elke mogelijkheid ontnemen om een recht van binnenkomst en verblijf te verkrijgen. Zo kan bijvoorbeeld een nationale bepaling volgens welke de staatsburger van een derde land om aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht moet aantonen dat hij sinds ten minste 20 jaar ten laste van de burger van de Unie is, niet worden toegestaan.

107. Daarenboven kunnen de voorwaarden inzake de aard of de duur van de relatie van afhankelijkheid beperkingen vormen voor de toelating van de andere familieleden. die nochtans door de lidstaten moet worden vergemakkelijkt. Om toelaatbaar te zijn, moeten deze voorwaarden dus een legitiem doel nastreven., geschikt zijn om de verwezenlijking van dat doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

108. Mijns inziens verzet artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 zich dus niet tegen een nationale regeling die de binnenkomst en het verblijf van een staatsburger van een derde land afhankelijk stelt van voorwaarden inzake de aard of de duur van de relatie van afhankelijkheid, mits deze voorwaarden een legitiem doel nastreven, geschikt zijn om de verwezenlijking van het nagestreefde doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

Verder is ook de artikelsgewijze commentaar van de wetgever bij de artikelen 47/1 e.v. interessant:

"Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

(...) Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: 'De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.' (Arrest 'Lebon' van 18 juni 1987).

'(...) onder 'te hunnen laste zijn' wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.' (Arrest 'Jia' van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen. krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/3 8/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen."

Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord die ten laste zijn OF die deel uitmaken van het gezin van de EU-onderdaan.

Wat betreft het ten laste zijn mogen er voorwaarden gesteld worden, doch deze mogen het nuttig effect van de bepaling niet wegnemen en ze moeten een legitiem doel nastreven. Het bewijs van het ten laste

zijn mag met elk passend middel worden geleverd, en moet aan de hand van de feitelijke situatie beoordeeld worden. De vraag die zich hierbij stelt is: "Wordt er ondersteuning geboden door de werknemer?".

Wat betreft het gezinsleven dient men zich af te vragen of er "rechtens en feitelijk" elementen zijn waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat. De relatie tussen broers en zussen wordt expliciet vermeld. Het gezinsleven "in ruime zin" wordt beschermd, niet enkel de meest nauw verwante familieleden kunnen hierop een beroep doen.

In casu lijkt het er echter sterk op dat de Dienst Vreemdelingenzaken er enkel op uit is om het verblijf van verzoeker te bemoeilijken.

Hij legde immers talloze bewijzen voor van het feit dat hij in het verleden, zowel in Pakistan als in België, deel uitmaakt van het gezin van zijn broer. De documenten die voorliggen tonen zonder twijfel aan dat er een nauwe persoonlijke band bestaat met zijn broer.

Verzoeker heeft namelijk volgende documenten voorgelegd:

Attest van woonst met historiek van zijn broer;

Schrijven van DVZ gericht aan verzoeker van 10/10/2011 waaruit blijkt dat hij op dat ogenblik woonachtig was op het adres van zijn broer in België;

Poststorting dd. 13/04/2011 waaruit blijkt dat hij op dat ogenblik woonachtig was op het adres van zijn broer in België;

Schrijven van advocaat Van Royen waaruit blijkt dat betrokken op dat ogenblik woonachtig was op het adres van zijn broer in België;

Overschrijvingsopdracht waaruit blijkt dat hij op dat ogenblik woonachtig was op het adres van zijn broer in België;

Schrijven van DVZ van 15/03/2011 waaruit blijkt dat hij op dat ogenblik woonachtig was op het adres van zijn broer in België;

Verklaring vaste huisarts van 14/06/20123 waaruit blijkt dat hij op dat ogenblik woonachtig was op het adres van zijn broer in België;

Verklaring Globaal Medisch dossier dd. 15/06/2012 waaruit blijkt dat hij op dat ogenblik woonachtig was op het adres van zijn broer in België;

Attest dringende medische hulp 07/03/2012 waaruit blijkt dat hij op dat ogenblik woonachtig was op het adres van zijn broer in België;

Verzoekschrift RW waaruit blijkt dat hij op dat ogenblik woonachtig was op het adres van zijn broer in België;

- Ontvangstbewijs aanvraag OCMW dd. 09/03/2012 waaruit blijkt dat hij op dat ogenblik woonachtig was op het adres van zijn broer in België;

Waarborg medische zorgen waaruit blijkt dat hij op dat ogenblik woonachtig was op het adres van zijn broer in België;

Gelegaliseerde verklaring waaruit blijkt dat hij in Pakistan steeds heeft samengewoond met zijn broer;

Fiche Familiale dd. 16/03/2016 waaruit blijkt dat verzoeker en zijn broer in Pakistan op het zelfde adres hebben samengewoond;

Receiving application dd. 30/03/2016 waaruit blijkt dat verzoeker geen eigendommen bezit.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de stukken uit België ni et relevant zijn daar deze niet gaan over gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine. Dat deze motivering ongetwijfeld juridisch niet correct is (zie tweede middel) en absoluut onredelijk is.

Verzoeker merkt op dat hij overeenkomstig de wet de meest volledige documenten trachtte te bekomen om aan te tonen dat hij al vanaf jongs af aan deel uit maakt van het gezin van zijn broer.

De documenten die voorliggen tonen vooreerst aan dat verzoeker al sinds 2010 woonachtig is bij zijn broer.

Dit betekent concreet dat zij al zes jaar samenwonen in België. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt zelf in de bestreden beslissing dat inderdaad aangetoond werd dat zij al jarenlang samen verblijven in België.

Zonder twijfel is er hier dan ook sprake van een nauwe persoonlijke band.

Anderzijds heeft verzoeker documenten voorgelegd waaruit blijkt dat hij eveneens in Pakistan heeft samengewoond met zijn broer.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat deze niet als een bewijsstuk kunnen weerhouden worden gezien uit het dossier blijkt dat beide personen reeds jarenlang in België verblijven.

Verzoeker begrijpt niet waarom deze documenten niet weerhouden worden.

Ook hier heeft verzoeker overeenkomstig de wet de meest volledige documenten trachtte te bekomen om aan te tonen dat hij al vanaf jongs af aan deel uit maakt van het gezin van zijn broer.

Het gegeven dat hij inderdaad de laatste jaren samenwoont in België met zijn broer wordt niet betwist. De documenten die voorliggen van Pakistan tonen slechts aan dat voor hun komst naar België zij eveneens samenwoonden in Pakistan.

Men kan dan ook niet inzien hoe verzoeker niet zou voldoen aan de definitie van de Richtlijn en de wet, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie en de wetgever.

De Dienst Vreemdelingenzaken voegt echter voorwaarden toe zonder hiervoor enige basis te hebben of vermelden. Dit is een vorm van machtsoverschrijding die niet aanvaard kan worden.

De beslissing is manifest onredelijk.

De motivering faalt.”

2.1.1. In dit eerste middel verwijst verzoeker uitvoerig naar het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie van 5 september 2012, C-83/11, dat artikel 3, lid 2, van de van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) heeft geïnterpreteerd. Dit artikel werd omgezet in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt voor de thans bestreden eerste beslissing. Vervolgens gaat verzoeker in op de conclusie van de advocaat-generaal voorafgaand aan het voormelde arrest *Rahman* en de voorbereidende werken, met name de artikelsgewijze commentaar voorafgaandelijk aan de omzetting naar Belgisch recht van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 20132014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Verzoeker is de mening toegedaan dat verweerder in plaats van zijn gezinshereniging te vergemakkelijken, hetgeen de doelstelling is van de voormelde bepaling, zijn verblijf wenst te bemoeilijken. Hij meent dat hij wel degelijk voldoende bewijzen heeft voorgelegd om de nauwe band met zijn broer, zowel in Pakistan als thans in België, aan te tonen.

Niet betwist is dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag de volgende stavingsstukken voorlegde:

“Attest van woonst met historiek van zijn broer;

- *Schrijven van DVZ gericht aan verzoeker van 10/10/2011 waaruit blijkt dat hij op dat ogenblik woonachtig was op het adres van zijn broer in België;*
- *Poststorting dd. 13/04/2011 waaruit blijkt dat hij op dat ogenblik woonachtig was op het adres van zijn broer in België;*
- *Schrijven van advocaat Van Royen waaruit blijkt dat betrokken op dat ogenblik woonachtig was op het adres van zijn broer in België;*
- *Overschrijvingsopdracht waaruit blijkt dat hij op dat ogenblik woonachtig was op het adres van zijn broer in België;*
- *Schrijven van DVZ van 15/03/2011 waaruit blijkt dat hij op dat ogenblik woonachtig was op het adres van zijn broer in België;*
- *Verklaring vaste huisarts van 14/06/20123 waaruit blijkt dat hij op dat ogenblik woonachtig was op het adres van zijn broer in België;*
- *Verklaring Globaal Medisch dossier dd. 15/06/2012 waaruit blijkt dat hij op dat ogenblik woonachtig was op het adres van zijn broer in België;*
- *Attest dringende medische hulp 07/03/2012 waaruit blijkt dat hij op dat ogenblik woonachtig was op het adres van zijn broer in België;*
- *Verzoekschrift RW waaruit blijkt dat hij op dat ogenblik woonachtig was op het adres van zijn broer in België;- Ontvangstbewijs aanvraag OCMW dd. 09/03/2012 waaruit blijkt dat hij op dat ogenblik woonachtig was op het adres van zijn broer in België;*
- *Waarborg medische zorgen waaruit blijkt dat hij op dat ogenblik woonachtig was op het adres van zijn broer in België;*
- *Gelegaliseerde verklaring waaruit blijkt dat hij in Pakistan steeds heeft samengewoond met zijn broer;*
- *Fiche Familiale dd. 16/03/2016 waaruit blijkt dat verzoeker en zijn broer in Pakistan op het zelfde adres hebben samengewoond;*
- *Receiving application dd. 30/03/2016 waaruit blijkt dat verzoeker geen eigendommen bezit.”*

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip

“afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS, 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat verzoeker niet heeft aangetoond deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst, noch dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen.

Het onderzoek naar het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en eventuele machtsoverschrijding gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, met name de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° [...];

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° [...].”

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1 [...]

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

§3 [...].”

Conform artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet moeten de documenten die aantonen dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of herkomst.

Waar verzoeker aanvoert dat ook de documenten die verzoekers verblijf bij zijn broer in België sedert 2010 aantonen, in aanmerking moesten worden genomen, verbindt verzoeker dit aan de uiteenzetting van zijn tweede middel. Op dit vraagstuk zal dan ook verder worden ingegaan bij de bespreking van het tweede middel.

Waar verzoeker aanvoert dat hij ook documenten neerlegde waaruit blijkt dat hij reeds voorafgaandelijk aan zijn verblijf in België deel uitmaakte van het gezin van zijn broer in Pakistan, betreft dit *in concreto* de gelegaliseerde verklaringen van verzoekers ouders waaruit, volgens verzoeker, “*blijkt dat hij in Pakistan steeds heeft samengewoond met zijn broer*”. Hierover motiveert de bestreden beslissing dat dit

niet kan aanvaard worden als bewijsstuk, aangezien verzoeker en zijn broer al jarenlang in Pakistan verblijven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat volgens deze verklaringen op eer (*affidavit*) d.d. 17 maart 2016, verzoeker en zijn broer samen leven in Pakistan en er hun uitgaven delen, aangezien zij (met hun ouders) deel uitmaken van een "joint family system". Aldus blijkt deze verklaring inderdaad in strijd met de feitelijke gegevens van de zaak, waaruit blijkt dat verzoeker en zijn broer sedert 2010 in België wonen. Dit motief wordt door verzoeker niet betwist.

Met betrekking tot de geboorteaktes en de familiale fiches van 16 maart 2016 motiveert de bestreden beslissing dat beide personen broers zijn. Deze documenten bevatten inderdaad geen informatie waaruit blijkt dat verzoeker deel uitmaakte of ten laste was van het gezin van zijn broer in Pakistan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 47/1 of 47/3 van de vreemdelingenwet blijkt niet. Machtsoverschrijding wordt niet aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Hij licht het tweede middel toe als volgt:

"Dat de motivering van de bestreden beslissing als volgt luidt:

" Woonbewijs met historiek van de Stad Antwerpen enkel van de referentiepersoon, brieven allerhande alsook facturen en bewijs van dringende medische hulp waaruit blijkt dat betrokkene op het adres van zijn broer werd aangeschreven. Geen van deze documenten gaat over gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

(...)

Kortom aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, noch dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.."

Dat gedaagde poneert dat verzoeker dient aan te tonen dat hij deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger in het land van herkomst. Dat gedaagde impliciet maar zeker stelt dat België niet het land van herkomst is van verzoeker doch zij laat na te duiden welke dan wel het land van herkomst van verzoeker is.

Dat verzoeker stelt dat het begrip "land van herkomst" cruciaal is ter beoordeling van de aanvraag. Dat gedaagde dit begrip veel te eng interpreteert.

Dat de gedaagde in zijn wetsontwerp volgende toelichting gaf bij de invoering van art. 47/1

Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de "andere" familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*

1 <http://www.dekamer.be/FLWB/pdf/53/3239/53K3239001.pdf>

7 Over deze "andere " familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: "(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., le lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens "vergemakkelijkt" in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een spéciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)"

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het gehaal van de bepalingen van

deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven ("kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie"). Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven

Dat de voorbereiden werken uitdrukkelijk verwijzen naar het Arrest Rahman² van het Europees Hof van Justitie 5 september 2012.

Dat in dit arrest het begrip "land van herkomst" ter sprake komt.

Het arrest stelt in zijn overweging nr. 31 hierover het volgende stelt:

31. Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Dat de conclusie van de Advocaat Generaal duidelijker is voor wat betreft de familieleden die in hetzelfde gezin wonen³:

90. Hoewel het mij vanzelfsprekend lijkt dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat verblijft, ben ik niettemin van mening dat een familielid „ten laste” niet van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 kan worden uitgesloten op grond dat hij niet in dezelfde staat heeft verbleven als de burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij wie hij zich wenst te voegen. Deze opvatting berust op gronden die verband houden met de tekst en het doel van de richtlijn alsook met de rechtspraak van het Hof.

91. De familieleden wiens binnenkomst en verblijf de lidstaten moeten vergemakkelijken, zijn volgens artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 namelijk diegenen die „in het land van herkomst” ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het primaire verblijfsrecht geniet. Uit de formulering van deze bepaling volgt niet dat de algemene bewoordingen „land van herkomst”, waarmee zowel lidstaten als derde landen worden bedoeld, alleen betrekking hebben op de lidstaat van de Unie waaruit de burger van de Unie komt, die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend. Daarenboven tonen sommige taalversies aan dat het begrip „land van herkomst” noodzakelijkerwijs betrekking heeft op de familieleden en niet op de burger van de Unie.⁽⁴⁸⁾

Dat het begrip "land van herkomst" wel degelijk België kan zijn. Immers de vraag of de afhankelijkheidsrelatie reeds bestaat in land van nationaliteit of oorsprong is iets helemaal anders dan de het land van herkomst.

Terecht stelt men dat het land van herkomst dan ook het land is waar men verblijft op het ogenblik dat men de aanvraag verblijf indient.

Dat deze stelling door verwerende partij niet werd onderzocht. laat staan dat DVZ enige motivering voorziet in de bestreden beslissing.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt simpelweg geen rekening te houden met het feit dat verzoeker en zijn broer al jarenlang in België verblijven daar deze bewijsstukken niet gaan over een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst.

De beslissing is zonder twijfel in strijd met artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.”

2.2.1. In dit tweede middel voert verzoeker aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris door impliciet, doch zeker, te stellen dat België niet het land van herkomst van verzoeker is en het begrip 'land van herkomst' veel te eng interpreteert. De gemachtigde van de staatssecretaris zou volgens verzoeker moeten duiden welk land het herkomstland van verzoeker is. Opnieuw verwijst verzoeker in deze naar het arrest *Rahman* en de conclusie van de advocaat-generaal.

Supra werd reeds samen met verzoeker vastgesteld dat artikel 47/1 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a), van de Burgerschapsrichtlijn.

Deze bepaling luidt als volgt: “Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De Raad wijst erop dat een omzetting er niet toe mag leiden dat aan artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn een meer beperkte werkings sfeer wordt toegekend in de Belgische wetgeving. De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, van het VWEU.

Zoals verzoeker zelf aanhaalt en *supra* gesteld, kan in dit kader vervolgens nuttig worden verwezen naar het arrest *Rahman*:

“31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (eigen onderlijning)

Volgens het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie” aan te tonen en dit omwille van “bijzondere feitelijke omstandigheden”, zoals onder meer “financiële afhankelijkheid” en “het behoren tot het huishouden”. Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die van de Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (§ 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (zaak C423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest *Jia*: “20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest *Jia*, reeds aangehaald, punt 42). 21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel

wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). 22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten *Jia* en *Reyes* blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, § 36).

In tegenstelling tot wat verzoeker meent te kunnen stellen, blijkt uit geen van de voormelde arresten dat het "gastland" en het "land van herkomst" hetzelfde land kunnen zijn. Het land van herkomst is het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft dus inderdaad niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger, die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, zich bevindt.

Er kan niet vastgesteld worden dat verweerder het begrip 'land van herkomst' te eng heeft geïnterpreteerd. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris impliciet, doch zeker, vraagt dat een situatie van afhankelijkheid wordt aangetoond in een ander land dan het gastland, *in casu* België, om te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid wordt gecreëerd. Verweerder heeft dienaangaande terecht geoordeeld dat aan de hand van de voorgelegde documenten niet kan worden vastgesteld dat verzoeker deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, noch dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. De motieven dienaangaande zijn afdoende.

Een schending van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker voert in een derde middel (enig middel ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten) de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij licht het derde middel toe als volgt:

"Dat de bestreden beslissing (het bevel, dat nooit uitgevaardigd had mogen worden) gezien bovenstaand middel.

Dat immers de nietigverklaring van het de beslissing verblijf de nietigverklaring van het bevel met zich meebrengt.

Ondergeschikt mocht de beslissing verblijf niet worden vernietigd (quod certe non), dan wenst verzoeker volgende argumenten aan te brengen ter staving van het verzoek tot nietigverklaring:

Dat de beslissing stereotiep gemotiveerd werd.

De motivering is dan ook stereotiep en onduidelijk.

De materiële motiveringsplicht is geschonden."

2.3.1. In de mate verzoeker verwijst naar de gegrondheid van de voorgaande middelen, kan worden volstaan met de vaststelling dat uit wat voorafgaat blijkt dat deze middelen ongegrond zijn.

Van een schending van de materiële motiveringsplicht is enkel sprake indien de gemachtigde van de staatssecretaris niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die incorrect heeft beoordeeld of hij op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Verzoeker voert ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten geen argumenten aan waaruit kan blijken dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of dat zij die incorrect heeft beoordeeld of dat hij op grond daarvan niet in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het derde middel (enig middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten) is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT